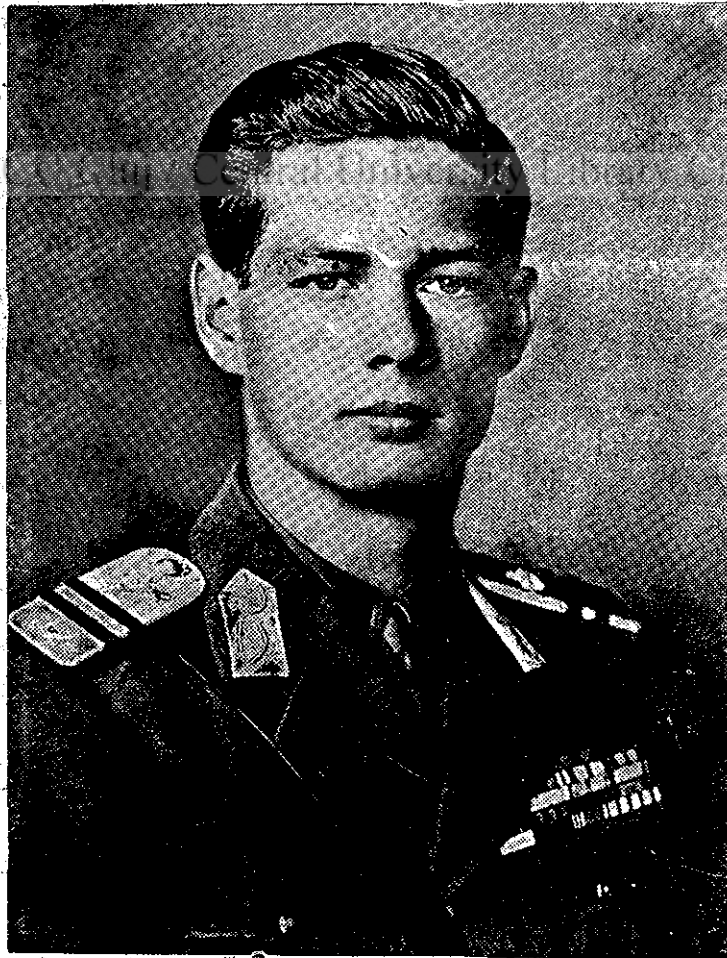

487578

INFORMATIUNI

Anul I

Nr. 4-5

M. S. REGELE MIHAI I

Ștefan T. Țoculescu

AGENȚIE DE VAPOARE

Transporturi fluviale și maritime în Cabotaj și Internaționale

Agenții în Porturile Dunărene

Telefon 4.68-53

Telegrame: Țoculescu-București

Of. Reg. Com. Nr. 331/942

BUCUREȘTI, I.

BULEVARDUL CAROL 63

SUMAR:

Jertfii Neamului Românesc	de <i>Scarlat Prajbă</i>
Noi n'avem morți	„ <i>Zaharia Bârsan</i>
Cinstirea eroilor Neamului	„ <i>Al. Gr. Piepteanu</i>
Două hârci și niște viermi	„ <i>Vasile Militaru</i>
Credința	„ <i>Lucia Sergiu</i>
Vărul meu Popa Fănică	„ <i>Toni Dumitrescu</i>
Telefonul medicului	„ <i>Dr. Anton Ionescu-Senior</i>
Cronica Sportivă	„ <i>Gh. Constantinescu</i>
Colțul Surâsului	„ <i>Al. Gruia</i>
Cum a pierdut Turcia-Egiptul	„ <i>Alecu Vanci</i>
Informațiuni	---

Războiul în imagini

Anul I, Nr. 4—5

Mai—Iunie 1943

ABONAMENTE ANUALE:

Funcționari S. A. R. de Telefoane
Particulari

Lei 600
„ 1500

Instituții, Societăți, Intreprinderi
Sprijin

Lei 3000
5000 și 10.000

INFORMAȚIUNI

Organ de Cultură, Literatură, Artă, Sport
Redacția și Administrația Str. Răditei 43, — București

Jertfiții Neamului Românesc

de Scarlat Preajbă

Gândind să scriu pentru jertfiții neamului românesc, căzuți la datoria poruncitoare pentru patrie, drapel, rege și mareșalul-conducător, sântem cuprinși de o nestăpânită emoțiune. Suprema jertfă a sângelui e capitolul ce se cere să fie scris cu litere de aur, printre lacrimi și suspine.

Acum, la doi ani impliniți dela trecerea armatei pe picior de război și dela intrarea României în acțiunea de arme, alături de brava armată germană, împotriva hoardelor bolșevice, conștiința națiunii își dă seama, mai mult ca oricând, de primejdia dela răsărit, permanent amenințătoare, pentru existența etnico-biologică a neamului nostru. Era o primejdie de continuă stare de apărare seculară în coasta trupului românesc, care trebuia înlăturată. Singură armata țării noastre n'ar fi fost în stare să înlătore, să distrugă, sau să desființeze, pentru totdeauna, această primejdie. Trecutul nostru istorici ne dovedește, nedesmințit, această crudă și aspră realitate.

Destinul, hărăzit vechiului imperiu roman, ne-a așezat aci, în sudetul Europei. Indesebi, tot aci, daco-romanii au tras dungă tare, aceluiaș destin, strămoșilor noștri. Că istoria ne află prezența și vechetori, aci, noi, cei de astăzi, cu veche misiune de împlinit din înaltă poruncă dela Dumnezeu. Iar altor popoare noi să le fim străjuitorii porților la margine de continent. Destin și misiune, pentru poporul român, se înfrățesc, se împerechiază, se contopesc, fac un tot.

Popor de sarică, popor de cușmă, popor al brazdei, dar și apărător al brazdei strămoșești, poporul român a mântuit, cu deopotrivă iscusință, și plug și pușcă când i s'a cerut și când i s'a impus. Acest popor de țărani, de veche obârșie dacă, și-a făcut pe deplin datoria până la marginea puterilor lui. Mai mult decât această datorie, împlinită de acest bun popor, al nostru, n'ar fi fost în stare să o facă, niciun alt popor din lume, și să o ducă la capăt bun. Și munții, și văile, și câmpiile înroșite de sânge, sânt acoperite cu oseminte. Martirii, umiliți de dușmanii noștri, oștenii, covârșiți de număr, căpitani, viteji, au scris pagini de Istorie. Și, în cele din urmă, au răzbit.

Epopoia neamului românesc a fost tristă. Și de

aceia însăși povestirea ei, în poezie și cântec, trecută prin creația populară, s'a oglindit în balade și doine duioase și melancolice.

Deși sărăciți de năvălitori, totuși oștenii și țărani noștri au păstrat ființa etnico-biologică a neamului românesc.

Cu cât la mai grele încercări au fost supuși, cu atât soarta ne-a îndârjit mai aspru și mai cumplit; dar ne-a înmușțit și dușmanii dimprejur.

Prieteni — n'am aflat de nicăeri — din nicio parte.

Lupte aspre s'au încins și au durat și năuntru și n'afară ținuturilor grafului și sufletului românesc, pricinuite de dușmanii noștri. Viață'n robie sau moarte glorioasă, — ne-a pândit la tot pasul vremii. Una sau cealaltă ne-a cerut jertfe sângeroase în cuprins de veacuri.

Streinii, care ne citesc Istoria, ne descoperă în timp. Acei care ne văd la luptă rămân în admirație, în uimire. Oștenii noștri știu să se bată voinicește. Totuși, dușmanii ne pândesc din întuneric; dar ni-i cunoaștem, îi numărăm pe degete; ei ne urmăresc din umbră, sau ne trag din spate.

Un alt popor, departe de rassa noastră, cu toate acestea singurul popor cu aceeași soartă pândită din umbră, sau din întuneric — poporul german se vede primejdii de amenințare. Deopotrivă, ambele popoare se aliază și se indeamnă să susțină aceeaș luptă comună.

N'au fost deajuns atâtea războaie, în trecut, în care poporul român a fost târât, sau împins de împrejurări vitrege, ca să-și smulgă, prin vechi biruințe, neafârțarea și închegarea într'un singur trup: Cartea destinului neamului românesc îi cerea încă noi dovezi de vitejie, nouă vărsare de sânge curat.

Încălăriile și hrăpările din 1949 trebuiau date peste cap. Și poporul român a intrat, alături de bravul popor german, în cel mai crâncen război din câte s'au fost pomenit vreodată în Istoria omenirii.

Ultimii doi ani de luptă comună, ne-au cerut jertfe aspre. Jertfe multe, nemăsurat de multe, — dincolo de puterile noastre omenesti. Au trebuit să le dăm. Și le-am oferit cu darnicie generoasă, din plin, cu nobleță și avânt.

Dovezile stau înscrise în listele morților: cu nume

mari și cu nume modeste, dar și fără nume. — eroi anonimi.

Țară încercată, țară sfântă, țară cu cele mai multe cruci, țară cu jertfe presărate și dincolo de granițele însemnate cu pietrele hotarului convențional.

Jertfele dăruite la răsăritul Europei, pentru aceiași cauză comună europeană — și nu sânt pentru prima oară, în Istoria Românilor, când jertfele românești au fost oferite pentru cauza civilizației — ne duc avântul, în convingerea și credința statornică, că, luptele din răsărit vor aduce plinirea noastră dinspre apus. În acest semn vom învinge la răsărit, pentru a ni se recunoaște dreptatea dela apus.

Opriti-vă, creștini buni de aici și de dincolo de noi, și citiți numele morților noștri, care au purtat cu cinste și glorie, grade mari și grade mici, gândiți-vă la ei, dar și la morții anonimi fără-de-grade — egali, cu toții, acum, în împărăția cerului —; pas-raji vă cere împrejurul vostru și în cugetul de reculegere înlăcrimată, îndreptați o rugăciune către toți morții Patriei noastre însângerate. Prețuiți jertfele lor.

Știm că nu-i nimic mai scump și mai de preț, pe lume, decât viața omului. Ei bine, toți acești viteji și-au dat viața lor cu avânt, elan și sacrificiu fără-de-egal. Preamăriți faptele eroilor noștri. Ei sânt ziditorii României detotdeauna.

Mareșalul-Conducător a spus :

«Pe fapta măreață de ziditori ai României de ieri, de astăzi și de mâine, pe virtuțile ostășești, pe credința neclintită în drepturile Neamului Românesc,

pe puterea de jertfă și pe tăria în fața vieții și a morții, s'a ridicat, în trecut, și vom ridica, în viitor, România adevăratelor hotare românești.»

Iar mai departe, mareșalul Antonescu, la comemorarea eroilor, a rostit sacramentalele cuvinte :

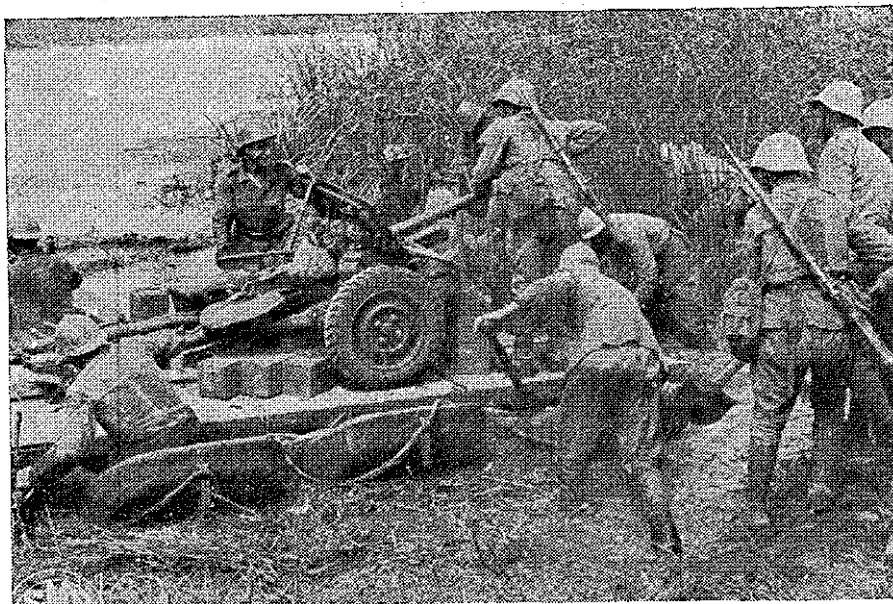
«Vouă, eroi ai Neamului căzuți în lupta sfântă pentru dreptate și pentru Cruce, pentru pământul nostru și pentru civilizație, pentru onoarea noastră și pentru viitorul copiilor noștri, vă aduc prinostul de recunoștință al Patriei înălțate prin jertfa voastră și ne legăm să vă cinștim memoria și urmașii și să vă urmăm jertfa făcând altar de înălțătoare credință și mândrie românească din fapta voastră nepieritoare.»

Cu glas de procreire mareșalul nostru indeamnă și asigură, pentru ziua de mâine, cu zori făgăduitori, biruința ce are să vină, astfel :

«Pe jertfa, pe virtuțile și vitejia eroilor noștri morți și vii, vom întemeia țara nouă și puternică, cinștită de prieteni și temută de dușmani, în care Românul să se simtă mândru și fericit că este Român.»

Cuvinte de sfântă cutremurare, în veacul de față, rostit-a mareșalul-conducător Ion Antonescu, căr multor de țară și mare căpitan de oaste, ca să se zgăduie morții și viii din paginile Istoriei și să prindă trup și suflet de oțel în lupta urlașă dela răsăritul Europei, la care oastea țării românești și martirii neamului nostru iau parte !

Imbărbătare de stâncă și fulger, de răsună prin veacuri, glasul mareșalului nostru că indeamnă la jertfe pentru România de mâine.

Transportarea tunului anticar

BCU Cluj / Central University Library Cluj

NOI N'AVEM MORȚI

de ZAHARIA BÂRSAN

Nu-s morți cei ce căzut-au pe câmpul de onoare!..
S'au dus numai pe drumul aprins de ideall..
Privește-i... O lumină călătorind în soare;
În urma ei credința în vremuri viitoare
Răsare tot mai albă și crește val de val

Ca sfinții străluci-vor în sufletele dreptei
Cu cât vor trece anii.. mai fineri, mai frumoși
Venirvor la răscruce de drumuri... să ne'ndrepte
Cu vorbele de flăcări curate și'nțelepte
Și să ne-arăte calea visată de strămoșii,..

Și fiecare nume frumos ca o minune
Cântat va fi de vânturi.. cât vântul va trăi
Și vii vom fi cu toții prin vremuri tot mai bune.
Acelaș fir ne leagă — și'n sfânta rugăciune
Slăvi-ne-vor cu cinste copiii de copiii!..

Noi n'avem morți în țară și nimenea nu plânge
Și nici un suflet încă de jale nu s'a stins!..
Pe cei ce-s duși... cu fală noi îi purtăm în sânge,
Credința lor e farul ce'n veci nu se va stingea!
De-ar fi să cadă cerul... noi n'avem morți de plâns!

Zadărnica, o, jale, ai vrea să rupi cununa
De cei plecați ne leagă acelaș fir de tort.
Credința lor, a noastră-i acum și'ntotdeauna..
A lor fuse credința să fim cu toții unal..
Zadarnic bați la poartă.. noi n'avem nici un mort

Cinstirea eroilor Neamului

de Al. Gr. Plepteanu

Nu există colț al țării noastre de unde să nu fi plecat pe tront și să nu fi căzut cu fața la dușman un erou. Și avem mulți: Numele lor se înșiră în pomelnicul Neamului pentru cari și au jertfit ce-au avut mai scump: Viața. Prin credința, prin vitejia, prin curajul lor fără teamă au căzut cu ochii la tricolor și mâna pe trăgaci, făurind biruința dreptatei românești și a adevărului creștin. Lor le datorăm totul: liniștea căminurilor noastre, apărarea muncii și siguranței noastre, trecutul prezentul și viitorul neamului nostru. Ei sunt suprema jertfă pentru credința și graiul românesc. Ei s'au săvârșit pentru reîntregirea Patriei și pentru fericirea românismului.

Să nu ne surprindă fanatismul cu cari eroii noștri s'au jertfit, acești eroi cari anonimi, în viața, pe la vetrele lor în timp de pace erau niște oameni blânzi, cumiți și cu trica de Dumnezeu. Adevărații viteji nu sunt lăudăroșii de la răspântii sau strategii de cafenele și sunt aceia cari odihnesc sub crucile de lemn sărace acolo.,. departe.

De aceia recunoștința iubitoare a neamului întreg se îndreaptă către ei și urmașii lor. Jertfa lor să ne fie un permanent exemplu pentru zidirea țării noastre puternice și mari.

În ziua de înălțarea Domnului să cinstim pe eroii noștri. În această zi să îngenuchem și să ne rugăm pentru ei iar toate gândurile noastre să fie numai pentru ei.

Pe acești eroi nu trebuie să-i plângem. Numele lor să-l purtăm cu fală în amintirea vitejiei lor care ne rămâne pentru noi și urmașii noștri flacăra care să ne lumineze calea și cari să fie totdeauna o poruncă pentru opărea neamului nostru. Ei nu sunt morți fiindcă ne vorbesc de sub crucile lor, pe cari le sunt crestate numele, ne vorbesc din filele istoriei scrise cu sângele lor iar mai mult ca toate ne vorbesc despre ei: Dalnik, Sevastopol, Odcsa, Stalingrad, etc.

Ei nu sunt morți căci vor trăi în amintirea noastră atât cât va exista pe pământ Neamu Românesc.

Două hârca și niște viermi

— FABULA —

de VASILE MILITARU

În pământul lumii noastre, — din al cărui sân, cu har,
Toate vin și se'ntorc iar, —
S'a 'ntâmplat să odihnească, — nu știu cum s'o fi 'ntâmplat, —

Lângă hârca unui mare Impărat
Cuceritor,
Hârca unui cerșetor.

Niște viermi, având știință că, sub soare și sub luna
Unul a purtat doar zdrențe, altul, purpuri și cunună, —
Căutara să'nțeleagă — după hârca — cu-adevărat :
Care fost-a cerșetorul, care fost a Impărat ?...

Cercetara mult și bine pretutindeni viermii, dar
Le-a fost truda 'ntr'un zadar.
— Cum ? — a suspinat un vierme, — nici un semn și nici o urma

Nu se vede, să ne spună :
Care-i hârca celui mare Impărat stăpân pe o turmă,
Ce-a purtat în vreme cunună ?!

Un alt vierme, copilandru, a grăit, — mirat și el :
— Cum se poate : cerșetorul, cu Maria Sa la fel :

Cel de-al treilea, rotindu-și ochii către cei de față,
Prinse vorba, întrebând :
— Ce fel, nici o osebire între-acei cari trec prin viața :
Unul pururea'n ospețe, altul pururea flămând?...
Cum ? aceiași tristă soartă
Laolaltă astăzi leagă
Hârca omului ce'n viața a cerșit la orice poartă,
Cu a celui de care tremura o lume'ntreagă ? !...

Dar, cum n'au putut alege hârca Marelui Stăpân, —
A venit să-i lămurească viermele cel mai bătrân :

— Feții mei, să țineți minte cele ce vă spun acum :
Unii oameni, — mulți la număr, — străbatând al vieții drum, —

Socotesc că sunt puternici și se uita la cei „mici”,
Cum din slăvi ar sta un vultur să se uite la furnici,
Iar acești sârmaui „puternici” și trufași — pe cât știu eu, —

Nu mai vor să țină seamă nici de sfântul Dumnezeu,
Și nu pot, nesocotiți, să'nțeleagă cu-a lor minte
Ca'n morminte
Nici chiar viermii care rod din carnea lor,
N'au cum să deosebească pe-Impărat, de cerșetor !

C R E D I N Ț A

de LUCIA SERGIU

Luminișul din marginea pădurii lăsa să se vadă seninul cerului de primăvară. Natura reinviase din somnul de gheață, ce încetase circulația sevei și în fiecare colțisor de pământ, începuse renașterea vegetației. De la cel mai bătrân arbore și până la mica floare, se putea cunoaște noua transformare. Acea taină a naturei, legei firei, cu date precise, în fața căreia omul nu este de cât un figurant.

Soarele să se răzbune pe iarna geroasă, ce nu-l lăsase să-și încălzească pământul lui favorit, își trimitea cu mai multă putere razele fierbinți.

Pădurea parcă prinsese o uoară viață. Brazilii înalți și puternici își înălțau vârfurile cât mai sus, de parcă s'ar fi luat la întrecere între ei. Foșnetul frunzelor auzit din acea parte, părea o melodie cântată de întreaga pădure.

Deodată o trosnitură puternică rupse tăcerea și un brad mare și bătrân, se prăbuși la pământ, răpus de putregaiul vremii.

— „Oh! Moșule, cum mă doare prăbușirea ta! Aș vrea din tot sufletul să te ajut, să te ridic, dar mie frică să mă îndoii, să nu-mi fac vre-un rău, zise cu un glas mîeros un brad tânăr de lângă el.“

— „Nici nu încerca răspunde bătrânul arbore, căci acum căzut, nu-mi mai folosește la nimic. Mi-am trăit viața cu întreaga ei poveste, cu bucurii sau necazuri, în decursul căreia, am văzut multe, trăgând învățături ce mi-au fost de mare folos în viață.“

— „Ei, Moșule, de ce nu vrei să ne povestești și nouă ceva din viața ta, strigară în cor toți pomi din prejur.“

„Dacă ți-nești așa de mult, să vă povestesc, numai să aveți norocul să nu-mi dau sufletul înainte de a sfârși.“

Dintr'o dată se făcu tăcere în toată pădurea și chiar sburdalnicul vânt, își lăsase aripile liniștite pe pământ și sta în așteptare. Doar o privighetoare își chema duios tovarășul după o cracă vecină.

— „Când am apărut în lumea aceasta, mulți dintre voi nici nu erați, iar alții și mai bătrâni ca mine s'au dus de mult, fiecare la rândul lui. Creșteam subțire și plâpând, așa cel puțin mi se părea mie, față de ceilalți atât de înalți și majestoși. După un timp însă am început să mai prind putere, mai ales când, căldura soarelui îmi încălzea trupul iar ploile răcoritoare ale verii îmi spălau frunzișul. Și am crescut mereu, și mă făceam din zi în zi mai frumos, de-mi era și mie drag să mă privesc. Ba, mi se părea că sunt așa de puternic, că nimeni n'ar îndrăsnii, să-mi rupă măcar o frunză.“

Dumnezeu însă mă lăsa să cred cum vreami până într'o zi când mi-a dat o strașnică lecție pentru trufia mea. O lecție ce mi-a servit toată viața și ca e m'a vindecat de multe rele. Dar această pedeapsă nu a fost numai pentru mine, ci și pentru un om, care și-a meritat soarta. Parcă și acum trăiesc clipele de atunci, care mi-au cimentat credința în Marele Creator.

Era într'o zi de primăvară ca și aceasta. Viața pulsa din fiecare vinișoară a pământului. În aer era un svon, ca un cântec misterios, sau un cântec închinat naturei. Mii de găze roiau în bătaia soarelui. Fiecare firicel de iarbă își scosese căpușorul. Fiecare floriceică își îmbrăcase o rochie nouă. Duhul păcii și al armoniei domnea peste tot. Cântecul păsărilor în armonia lor, era cel mai sublim concert. Întreaga natură își serba renașterea.

În acest timp din vale suia o țărană, ducând sub braț un coșuleț plin cu ghiocei și vioarele, îndreptându-se spre cărarea ce ducea direct spre sat. Deabea când ajunse în dreptul meu. văzui cât era de tânără și de frumoasă.

Deodată apărură din desișul pădurei un bărbat bine îmbrăcat, cu privirea rece și vicleană.

— „Ah! Infine, te am prins frumoasa mea zeiță, de când pândesc eu o asemenea clipă între patru ochi, să-ți spun două cuvinte așa cum doresc eu.

„Te înșeli Boerule, cu D-ta eu n'am ce vorbi. Cu atât mai mult că sunt și grăbită, să duc aceste flori la biserică, fiind azi o zi mare și sfântă. Și o luă la pas cât putu mai repede.

— „Ce crezi că scapi așa ușor de mine, tocmai acum când am prins momentul să te am în mână. Și la mișcarea fetei de a fugi, el i se așeză în față. Iși îndulci glasul și i zise drăgăstos :

— „Ascultă copilă nebună și frumoasă, ce te face să fugi mereu de mine? Doar știi bine că te iubesc și-apoi cât sunt de bogat, așa putea să-ți fac toate gusturile ce le-ai dori. Ai fi fericită și cu bani mulți, în loc să muncești mereu din greu, sau să te măriți cu un țigănoi de-al tău.

— Dar, Boerule, nu înțelegi odată, că ori cât ai umbla după mine, este în zadar. Il iubesc pe Mihai, poate să fie cât de sărac. Nici unul nu vorbește așa de blând și de frumos

ca el. Iar în sufletul lui, există toate comorile pământului, pe care D-ta nu ești în stare să mi le dai, cu toate bogățiile ce te lauzi că le ai. Și-apoi, este dintr'o nație ca mine, nu un străin ca D-ta. Iar maica și taica ar muri de durere, dacă ar afla așa ceva.

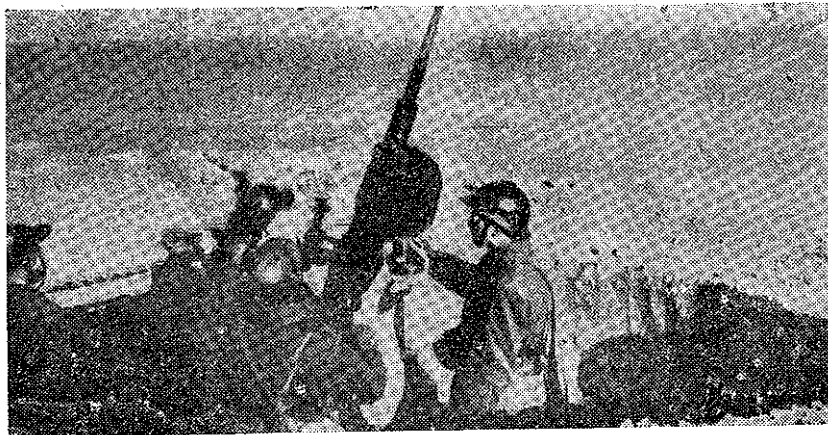
— Ascultă fetițo, cât vei căuta să mă dăcălești la cap, de mine nu scapi așa ușor, iar dacă nu mă iubești de voe, mă vei iubi și de nevoie.

— Boerule, vorbele D tale nu mă sperie cât de puțin. Eu cred în Dumnezeu și în puterea lui atât de mare, care mă va păzi de răutățile D-tale, și în fața lui nu ești nici cât un fir de nisip. Aceste flori le-am cules pentru sfântul lui locaș și mă va ajuta să i le duc cum am pus de gând, ferindu-mă de spurcatele D-tale gânduri.

El însă dădu un răs ironic și se repezi spre fată. Dar în acelaș timp un pom bătrân de lângă mine, se rupse de putregaiul ce-l mânca, căzu peste cea mai frumoasă cracă a mea, și se prăbuși peste acest bărbat viclean și rău, doborându-l la pământ. Fata profitând de această întâmplare fugi spre sat.

Aceasta mi-a fost pedeapsa rupându-mi cea mai frumoasă cracă, locul se vede și acum.

În vale spre sat se vedeau căsuțele albe în verdeața pomilor, din care răsărea crucea bisericeii, iar glasul metalic al clopotelor, chemau credincioși la rugăciune, răsunând cât mai puternic, departe de tot.

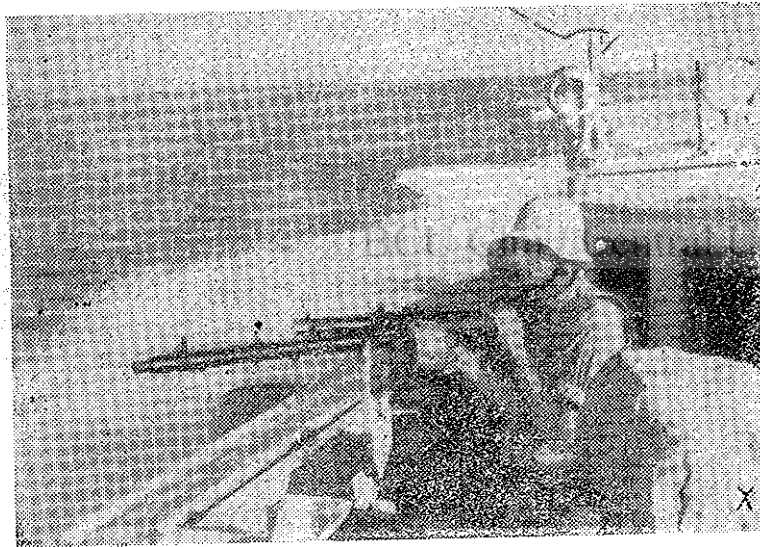

Un post antiaerian.

Razboiul

Un oraș de pe frontul Donețului cucerit de către trupele germane. Bolșevicii în retragerea lor au distrus totul. (Pk Ob)

Mitralieră în plin foc pe bordul unei vedete rapide germane în Mediterana. (Pk Ob)

După luptă bolșevicii sunt siliți să se predea. (Pk Ob)

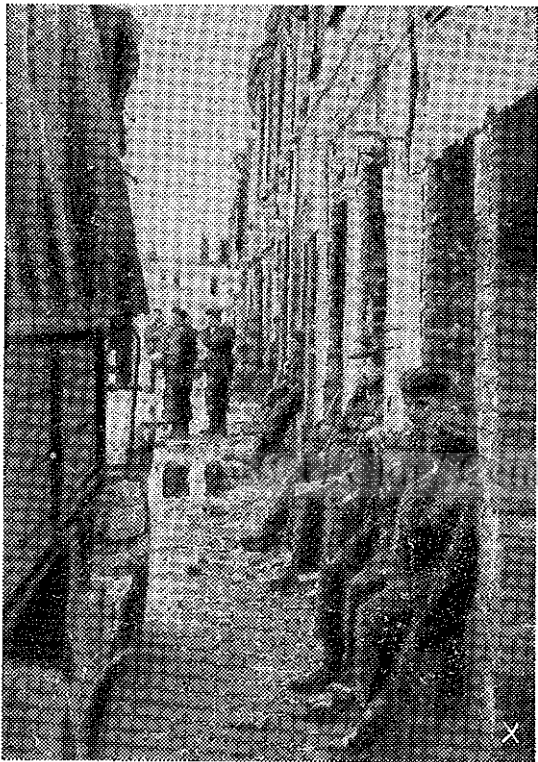

Echipajul unui submarin german care s'a înapoiat la bază este primit cu răcoritoare. (Pk Ob)

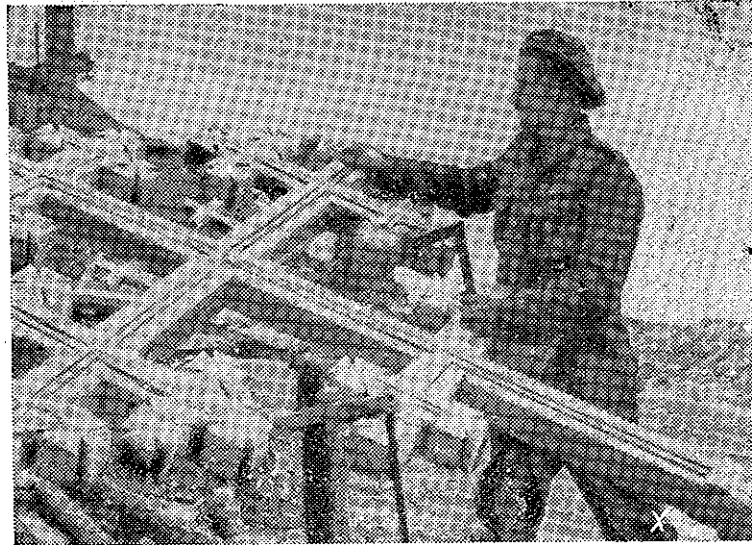

Tancuri germane înaintând într'o regiune din răsărit. (Pk Ob)

în Imagini

Infanteriștii germani se odihnesc după ce au cucerit un oraș de pe frontul Donețului. (Pk Ob)

Pe coasta Mării Negre. Un soldat român a sculptat cu briceagul o croiță în amintirea camarazilor săi morți. (Pk Ob)

Grenadirii germani curăță o regiune de ultimele bande bolșevice care s'au cuibărit într-o regiune de câmpie. (Pk Ob)

Un soldat german este scos dintr'un adăpost prăbușit (Pk Ob)

Încărcarea munițiilor în dosul frontului dela Mirs. (Pk Ob)

Vărul meu Popa Fănică

de Tini Dumitrescu

Prietenul nostru Aurică, întră într'o zi pe uşă, nu jovial şi bine dispus ca întotdeauna, ci amărât cum nu-l mai văzusem niciodată.

— Ce e cu tine, Aurică, îl întâmpinai eu la intrare. Te-a trădat fata sau te-a văzut cu alta şi s'a supărat?

L'am întrebat glumind, pentru ca să-i mai risipesc puţin amarul. Şi apoi bănuiam că trebuie să fie vorba de un lucru serios. Trebuie să mărturisesc, Aurică e un mare Don Juan.

Mic de statură, brunet, cu o figură extrem de simpatică se învârteşte ca o sfârlează printre cucoane şi de cele mai multe ori are succes. Mai ales că nu se sfişte să-şi facă declaraţiile de dragoste cu zâmbet şi candoare, ca şi când ar fi vorba de un lucru foarte natural şi fără nici o gravitate.

Asta nu-l împiedecă însă, să jubească şi el cu adevărat o fată, cu care se comportă cu totul altfel. Cunosând amănuntele acelei dragoste, mă gândeam că supărarea amicului nostru putea să fie provocată de neînţelegeri sentimentale.

Aurică era crunt, supărat rău.

Intrat în casă, îşi scoase pachetul de «Virginia», oftă, se aseză mi bine pe scaun, aprinse o țigare şi apoi zâmbind dezarmat, începu:

— Să vezi tu ce m'a întâmplat şi să-mi dai un sfat, cum să mă descurc?

Treabă serioasă, gândesc eu şi încep să-l privesc mai atent şi să-l ascult la fel.

— Toată noaptea am linsit de acasă...

Aventura, gândesc eu şi apoi îl întreb:

— Si unde ai stat toată noaptea?

— Ei şi cu tine dragă, ce mă întrebi?

Şi Aurică îşi muşcă buzele în semn de rusine, așa cum face el totdeauna când e la încurcătură.

— M'ascuți?

— Sigur că te ascult, spune omule.

Şi Aurică continuă:

— N'am dat toată noaptea pe acasă, cum îți suneai: dimineața îmi arănai unele treburi ce le aveam, apoi îi detei mamei un telefon și o întreb ce este pe acasă, dacă m'a căutat cineva și mai ales să știu că odorul ei nu s'a prăvădit. Mama când mă aude, mă ia în primire așa ca orice mamă în drepturi, să și certe copilul, mai ales când «copilul» trece de trei, zeci de ani și face «prostitii». Apoi mă invită «urgent» acasă ca m'așteaptă vărul meu Fănică de la Craiova. Ce bucurie ne mine! Trănesc recentorul, jos din cabină și mă îndrept cu pașii renzi spre tramvai. Dar mi-aduc aminte că la ora 12.30 aveam întâlnire cu fata. Ce ă fac? Ceasul arăta 11: nu mai aveam timp. Vream însă eu tot dinadinsul să-mi cunosc vărul, pentru că deși rude de aproape, deși oameni mari, noi nu ne cunoșteam personal. Când și-a făcut el teologia, nu eram eu aici și când am venit eu, plecase el. Și terminase omul studiul, se însurase și își luase parohia în provincie, adică o moștenise parohie

de zestre — de la socrul său; așa povestesc neamurile.

— Și cum spun, vreau să-l cunosc și pe el. Dar cum să fac? Cum să împac și fata și popa și dorința de a-mi vedea vărul? Mă gândii, mă socotii și ajung la soluția pe care am găsit-o eu mai înțeleaptă; să-mi chem vărul în oraș, văd și fata, văd și popa, îmi zic eu. Zis și făcut. Mă întorc din drum și întru la primul telefon public. Chem pe vărul meu: Dragă vere, te sărut, îi spun eu lui, apoi ei mie, ard de nerăbdare să te văd, — și eu vere dragă la fel, îmi răspunde el; — apoi eu îi spun să vină în oraș, căci eu nu pot merge acasă, — vino că te aștept la «Sora», știi, magazinul acela mare, faimos de vis-a-vis de Poșta. În 15 minute ești la Operă cu tramvaiul 7 și de acolo două minute pe jos, în sus pe Calea Victoriei până la Sora.

— Bine dragă vere, îmi suuse el; uite plec chiar acum, ard de nerăbdare să te îmbrățișez.

Uitasem să-l întreb pe popa cum e îmbrăcat, dar îmi zic, așteptând, cum să fie decât în strae ponestii. Și aștept. Trecu cam douăzeci de minute, când iată un povă venind sure mine din direcția ce așteptam pe vărul meu. Mă reped la el, îl iau în brațe și strâng de-l și sărută-l; ce bine îmi pare, vere că te văd, ce mai faci, când ai venit, etc. Popa se uita curios și lacut la mine. L'am emotionat, gândesc eu, și încercui din nou: Hei unde mergem acum, ai vreun program vreun dorință?

— Păi... dragă vere (și ei mie) mă duc pe la Universitate nițel și pe urmă spre gară, căci vreau să plec.

Mă auit la ceas, văd că ar mai fi timp până să vină și fata și-i spun noii că-l conduc și eu până mai aproape de Facultate. O luarăm în sus pe Calea Victoriei, m'arăt de brațul noii și încep să-l întreb despre familie. De, ce era să-l întreb și eu — și pe urmă așa, ca atente, ca între rude.

— Câți copii ai, doi, trei?

— Doi îmi răspunse el.

— Dar vară-mea preoteasa, ce face, este frumusică?

— Mm, da făcu popa deloc încântat că întreb de preoteasă.

F. melos, mă gândesc eu, și așa ca să-l necăiesc, adaog:

— O să viu și eu pe la voi într'o zi, acum cât sunt în concediu, să-ți cunosc și copiii și pe vară-mea, zău așa, rude și să nu ne cunoaștem!

— Bine vere, să poștești, dar s'aștepti să te chem eu, căci s'ar putea să fiu plecat și să nu mă găsești când viu..

— Dar ce n'o găsec pe preoteasă; dacă vin stau mai mult și te aștept, că doar sunt în concediu. Știi, zău că ar fi o idee să merg la voi? Cred că ți-ar face mare plăcere și ție și nevastei tale, nu? Am auzit

că o chiamă Viorica și are ochii ca viorelele — și îi dete cu cotul popii.

— Hei... da, sigur că ne-ar face plăcere, dar tot e mai bine să aștepti să te chemăm.

Era gelos popa — și vream să-l necăjesc pentru că nu pot suferii oamenii geloși. Cum? — dacă un bărbat se însoară, sau o fată se mărită, trebuie să trăiască după gratii? Unde este educația individului, civilizația, începe să s'aprindă Aurică, uitând cu totul că într-o discuție avută altă dată împreună, susținea că gelozia este strâns legată de dragoste și că cea de a doua fără cea dintâi, nu poate fi întregă și adevărată.

— Răspunde-mi, domnule, asta e cultură?

— Lasă, mă Aurică, chestiunea geloziei și termină cu popa.

Renunță la teoria dragostei adevărate și continuă:

— El și cum îți spuneam, reîncepu el mergând așa de vorbă, ajunserăm în dreptul restaurantului «Mircea». Mă gândii că nu se face să mă despart așa oricum de văru-meu, mai ales că îl văd prima oară.

Mă uit iar la ceas, mai era încă vreme, până să vină fata puteam să luăm repede câte un țap și o gustare și apoi mai era și obișnuitul sfert de oră, pe care vream să-l servesc de data asta, cu ei, că ea mie mi-î servise totdeauna.

Mă opresc și îl invit. El că nu merg. eu, că «hai mă vee» și înfârsit intrarăm. Chemă cheșnerul.

— Ce ei, Fănică, îl întreb eu, bere da?

— Bere să fie, zice el.

Veniră halbele și dai cu vorba, dai cu alte halbe, dai cu ridichi. Popii i se desleşă limba și încenu să-mi povestească de anii de studenție cu aventurile lor. Văru-mu Fănică era tare simpatic, așa de simpatic că eu ochii la popa am uitat de fată. Când mă uit la ceas era aproape ora două, lumea începuse să ia masa.

— Ei ce facem vere, eu cu fata am pierdut întâlnirea, tu la fel cu Univeritatea.

— Mă vere mă, știți că ești simpatic, mi-e frică însă să nu scap și trenul.

— A nu, trenul nu, zic eu.

Și cerem să ne servească la masă în regulă. Măncarăm, băurăm, vorbirăm și iar băurăm, când îl aud pe văru pona:

— Mi-o făcuși vere, pierdui și trenul este ora 5.

— Ce vorbești domnul, la uite cum a trecut timpul.

Observai că lui văru popa Fănică nu-i prea părea rău că a scănat trenul.

— Hai să plecăm de aci, zise el.

— Incotro?

— Unde vom vedea cu ochii, acum dacă e... bal, bal să fie..

Și o luarăm drună spre sosea. Acolo într'un local cu muzică, fiindcă vărul Pona o dase și prin cântecelul celei lumesti, o luncirăm toată noaptea.

Intr'un târziu observasem că popa nu-mi zicea decât «Vere» și îi zic:

— Mă Fănică, de ce-mi spui tu numai vere, mă, zi-mi și Aurică, că azi parcă am uita și cum mă cheamă.

— Bine vere, să-ți zic și Aurică, dacă așa te chiamă.

În fine, veni timpul să plecăm, se închidea localul. Fopa era «leasă» cu «crița». Șansa făcu să ne iasă un taxi în cale. Ne ajutarăm unul pe altul să ne urcăm în mașină și «dădui» adresa cât mai «citeț» șoferului. Popa într'un colț al mașinei, eu într'altul. Eram fericit că mi distrasem «vărul» din provincie. Târziu îl aud pe popa:

— Mă vere, cum dracu ai zis că te chiamă, mă, și unde mă duci?

Eu zâmbii, îi sărutai și îi răspunsei:

— Lasă vere Fănică, ai să știi mâine.

— Ce Fănică mă, ce Fănică, eu sunt Vasile.

— Bată-te vere să te bată, ai uitat și cum te chiamă.

În sfârșit, ajunserăm acasă. Coborârăm din mașină și luptându-mă să mă țin drept cu popa la braț, băturăm la ușa mamei.

Când intrarăm în casă, mama furioasă foc, abia aștepta să mă ia în primire. Dând cu ochii de popă, care abia se ținea pe picioare, cu pălăria în mână, în spatele meu, holbă ochii și-i frecă o clipă, nemai înțelegând nimic și isbucni:

— Ai înebunit de tot, te așteaptă văru-tău, foață zăua, îi dai omului întâlnire în oraș, îl faci să și piardă trenul și treburile, îți bați joc de el și acum vii la miezul nopții, beat mort, și cu moșafiri după ține.

— Mamă, încerc eu, tu nu vezi, am fost cu văru-meu Fănică în oraș și ne-am incurcat.

— Ce văr, mă, ești nebun, nu vezi că văru-tău doarme colo, în patul tău?

Mă uit zăpăcit și într'adevăr în patul meu dormea alt popă.

— Dar Dumnealui cine e? continuă mama.

Mă uitam când la popa din pat, când la cel cu care venisem. Visez în zisei, m'am îmbătat rău, care din cei doi popi o fi adevăratul văr? Imi iau capul în mâini și mă reazim de o masă cu ochii la patul meu.

Nu mai înțelegeam nimic... Sgomotul ușii care se deschidea, mă făcu să mă întorc: al doilea popă, cel cu care venisem, o sbughia pe ușă afară. Până să-mi viu în fire, când mă reped după el, popa dispăruse..

După un minut de tăcere, Aurică continuă:

— Spune-mi și tu acum ce crezi de prostia mea? Fata s'a supărat că nu m'am dus la întâlnire; vărul meu, popa Fănică (vărul cel adevărat), a plecat azi dimineața și el supărat pe mine, pentru că, zice el — mi-am bătut joc lăsându-l să mă aștepte acasă, după ce nu venisem la întâlnire, în timp ce eu cheșuiam cu alții o zi și o noapte în oraș. Mama deasemenea supărată pe mine pentru toată prostia făcută; Hai spune-mi, învață-mă cum să dreg toată incurcătura asta?

— Într'un singur fel, îi răspunsei eu: să-ți ușurezi păcatele spovedindu-te unui preot și singurul care te va înțelege și te va ierta este... popa Vasile cu care ai petrecut o noapte întregă.

Aurică începu să vadă sec, zicând:

— Bietul, văru-meu, popa Fănică.

Telefonul medicului

de Dr. Anton Ionescu-Senior

Admirabilă invenție mai este și telefonul!.. Afară plouă, ninge... și tu stai în casă, vorb-ști unde-ți place și cu cine vrei și mai ales, cu cine nu vrei... Nu voesc să fac reclamă S. A. R. T. care scrie în circulările sale pe care le trimite abonaților ca și pe cotigile instalatorilor: „Intrebuințând telefonul scutiți timp și bani“, iar eu adaog, te'mbolnăvești de nervi.

Va fi bun telefonul pentru eegustorii de toate speciile, industriași, bănci, admin'strații publice, dar pentru doetori este de multe ori o calamitate!

Doamnelor și domnișoarelor, dimootrivă, le este cel mai prețuit și discret prieten. De cum se scoală și până se culcă, de obicei cam târziu, își aranjează nu numai târguelile la telefon dar și întâlnirile la... poker! Prietenele (?!) ca și îmbrăcămintea lor, sunt apreciate prin telefon, cum numai ele știu... de bine...

Am vorbit de negustori, da, ei au după urma telefonului un mare câștig, dar noi, noi medicii nu numai că nu ne-am înmulțit clientela, dar ne-o scade, ne-o păgubește în așa fel că ne putem lipsi de el?

Când s'a dat spre folosință această iscusită invenție a nu știu cărui francez pe care un deșept de american a pus-o la punct, în București sunt cam mulți anișori de-atunci, deși eram entuziasmat de el, — vreau să spun de telefon—tătuși, nu voiam să mi-l instalez.

Când mă'ntâlneam cu vreun prieten ori client mă'ntreba, luându-mă la sigur: ce număr ai la telefon? La care răspundeam scurt: n'am telefon!

Cum se poate, tocmai d-ta, doctor și fără telefon?

— Da, eu, doctor, n'am telefon, pentru că, cine are nevoie de mine, dacă este aproape, vine și mă cheamă, ori dacă este grăbit, ia tramvaiul cu cai, o trăsură și gata; iar dacă stă mai departe, cheamă, în cazuri urgente pe medicul din apropiere și și-a făcut omul interesele.

— Bine, bine, o fi și asta, dar nu ești în nota timpului!

— O fi, dar nu-mi pun telefon și pace! M'ai înțeles?

— Curios! mi se răspundea.

— Motivul? Mă întrebau prietenii.

Am rezistat astfel vreo doi ani încheiați, în

care timp, în fiecare zi eram socrit de toți cunoscuții și mai ales, de ai mei că n'am telefon.

Plictisit peste măsură, și neavând ce-mi face capului, m'am trezit într'o bună zi cu telefonul pe birou. Ei bine, din ziua aceea a început chinul..

Să vedeți:

Dimineata, între șapte și opt:

— Aloo!.. întreba câte o voce feminină.

— Aloo! răspundeam amărit.

— D-ta ești, doctore? Nu te superi, cheamă te rog pe nevasta d-tale la telefon, vrea să-i comunic ceva interesant.. Știi, am fost aseară la Popești..

— Da, da știu, să chem nevasta dar, mă ierți, sunt în consultații.. revinn d-ta mai târziu.

— Bine, dar de ce nu-ți pui telefonul în altă cameră, mă muștra prietena soției.

— Cu voia d-tale, o s'o fac și pe asta.

— Până să plec, — pe atunci telefonul nu era automat ca azi, — îi mai sbârâni soneria de câteva ori:

— Fabrica de ciorapi?

— Nu, greșeală.

— Scuzați.. sau,

— Mercur.. da.. și nici nu aveam vreme să răspund că la mine nu era vestitul magazin Mercur, căci vocea feminină care chemase continua:

Te rog să-mi trimeți urgent.. și apoi gospodina modernă continua să înșire zece, cincisprezece articole de băcănie. Rămâneam de multe ori cu receptorul la ureche, zăpăcit de repeziciunea cu care se dicta comanda.

Nu-i vorba, și azi sunt greșeli de numere care se fac din distracție, nu intenționat, astfel:

— Adesgo?

— Nu-i niciun Adesgo, ați greșit numărul, ori Laboratorul X?

— Nu domnule, aici nu i niciun laborator! Lucruri de acestea, iubite cititor, cred că ți se întâmplă și d-tale dacă din păcate ai telefon și vrei să ți le ispășești asigurându-ți raiul.

Dar să vă povestesc ce mi se întâmplă foarte dese ori și să motivez faptul, că pentru medici telefonul nu este o afacere, dimpotrivă.

Sunt chemat la un bolnav. După ce l-am văzut, dacă este mai grav spun familiei că voi veni a doua sau a treia zi să revăd bolnavul.

A doua zi dimineață sunt anunțat, la telefon, de familia bolnavului:

— Aci casa X, știți unde ați fost eri după amiazi, în strada X No. Y, bolnavului îi este mai bine, așa ca să nu vă mai deranjați dar, nu vă supărați, mai putem continua medicamentele dacă bolnavul numai este așa de rău ca eri?...

Ori:

— Alo, d-l doctor? Nu vă supărați, știți că ați fost acum două luni la noi de ați văzut pe mama care suferea de... acum iar i s'a făcut rău, dar nu cu simptomele de atunci, ce ziceți să-i mai repet doctoriile care i le-ați dat atunci. Dacă nu, vă rog să-mi spuneți la telefon, pare să nu fie ceva grav, pentru ca să nu mai luați drumul până la noi, ce să-i dau acum... ce-mi recomandați mai bun.

Numai vorbesc de prieteni ca și de clienți vechi care, pentru cel mai mic lucru, te cheamă la telefon cerându-ți fel de fel de consultații pentru tot neamul de multe ori, — ce să-i dau javrei nevastă, care cam tușește!

Unui suferind de inimă, plictisit de întrebările pe care mi-le tot punea, i-am recomandat într'o bună zi;

— Pune te rog telefonul la inimă, să te ascult și să vedem ce să-ți dau...

Iată de ce iubite cititor telefonul, pentru medici, nu este o afacere.

Ca încheiere vreau să spun că pentru preoți, telefonul pare să fie mai îndreptățit ca la medic, dovada:

Am fost ales cândva consilier în parohia în care stau, Prin Martie, când mi s'a prezentat bugetul bisericii consiliului parohial din care făceam și eu parte, văd trecut la cheltueli: Telefonul pe anul viitor Lei...

Foarte mirat întreb pe preot:

— La ce-ți folosește telefonul, părinte?

— Vezi, d-ta domnule doctor, este nevoie... pentrucă...

— Ce nevoie? Parohienii te cheamă prin telefon cu molifte, la parastas sau mai știu eu la ce slujbă? Ori vrei să te pui în comunicații cu... Să mă erți părinte, dar eu nu aprob articolul cu telefonul. Dacă îți trebuie d-tale sau cucoanei preotese, pentru interesele d-voastră, te p.ivește dar biserica, parohia d-tale, n'are nevoie de telefon!

CRONICA SPORTIVA

de Gh. Constantinescu

„BUBUL“

A căzut Nicu Polizu (Bouboule)—Sportivul—erou—

Sportul, care a format și formează atâtea și-a dat din plin tributul în războiul pe care civilizația europeană îl duce cu pericolul din Răsărit. A mai căzut pe câmpul de onoare, unul din cei mai buni, element de elită în sportul românesc. Este Nicu Polizu—Bouboule—Sportiv dintr'o bucată, camarad perfect, dotat cu un curaj neobișnuit, a știut să se facă cunoscut și iubit, pe arena de sport ca și în lumea de care era încojurat.

Nu există sportiv să nu-l cunoască și să nu-l aprecieze la justa lui valoare. A făcut sportul din frageda-i copilărie, practicând cu deosebită dexteritate rugby-ul, tenisul, hechey-ul pe gheață, automobilismul și aviația. În toate aceste domenii sportive s'a impus cu autoritate. Jucător de rugby la Tenis Club, a fost apoi unul din cei mai mari susținători ai Telefon Clubului în a cărui echipă de hechey pe gheață a jucat cu deosebit succes. I-a plăcut în mod special să activeze în aviație, devenind un sburător de prima clasă.

În anul 1941, când România a pornit războiul sfânt de eliberarea ținuturilor crotopite un an mai în urmă de bolșevici, Nicu Polizu și-a luat avânt pe aripile avionului său drag. Sportivul neînficat a devenit luptătorul, care nu cunoaște, primejdia și a semănat moartea în rândurile dușmanului.

Luptând, cu elan nemai întâlnit, Nicu Polizu a știut să aducă la îndeplinirea celei mai grele misiuni. Mai marii oștirea au văzut în el pe eroul legendelor noastre stămoșești și au prins pe tunica aviatorului Polizu, cele mai mari decorațiuni, drept răsplătire a faptelor lui de arme.

Când se părea că Nicu Polizu a reușit să învingă chiar moartea, a trebuit și el să se sacrifice pe altarul patriei lui dragă, pe Doneț, a căzut sportivul erou Nicu Polizu.

Acei care l-am cunoscut mai deaproape am rămas mulți de durere la aflarea acestei vești, care ne-a înghețat sufletul.

Din înălțimea zărilor pe care le îndrăgise atât de mult, un glonte vrășmaș l-a doborât pe „Bouboule“.

Noi cei care am rămas să continuăm exemplul vieții tale de sportiv perfect, ne vom strădui din tot sufletul și toate puterile noastre să ajungem să fim și ostași perfecți pantru apărarea țării noastre.

Colțul Surâsului

de Al. Gruta

Disproporția dintre cei doi călători din acceleratul de Timișoara era foarte vizibilă. Unul slăbuț, mic de statură și cu ochelari ce păreau anormali ornamentându-i fața mică. Celălalt înalt, cu umerii lați cu ceafa groasă și cu mâinile tot așa de mari. Dacă una dintre mâini ar fi strâns o în „pumn”, ajungea să aibă aceeași circumferința ca și capul cu ochelari de alături de el. Priveau amândoi pe fereastra vaporului deschisă fără să scoată o vorbă. Fumul dela locomotivă învălmășit de vânt și viteza trenului își făcuse drum în vagon pe fereastra deschisă. Din mînu slăbuț și cu ochelari se opinti — trăgînd de mânerul geamului să-l închidă. Reuși să-l ridice pe jumătate și cu toată munca lui nu reuși să-l închidă de tot. Tovarășul său de drum cu umeri lați și cu pumnul cât o minge de fotbal interveni:

— Doriți să închideți fereastra?

— Da, dacă Dvs. nu aveți nimic contra?

— Nu, vai de mine, dați-mi voie,

și cu un singur braț ridică cu ușurință geamul care plesni în încuitoroarea de sus.

— Mulțumesc îngână slăbuțul cu ochelari admirînd forța fizică a tovarășului său.

— N'aveți de ce, îmi dați voie zise celalt și se prezintă: Ionescu măcelar în Hale.

— Popescu, profesor de liceu.

Își strânseseră mâinile adică i-o strânse măcelarul profesorului de-i jucă ochelarii pe nas

— Ați văzut, D-le Profesor, eu nu prea am școală, puteți să aveți aici — și arată cu degetul la tâmplă — dar dacă nu aveți aici — și-și mîngăie musculatura brațului drept, e prost de tot câte odată.

— Se poate să ai dreptate mormăi profe-

sorul atins de reflectia lui Ionescu măcelar din hale cari râdea satisfăcut.

Trenul continua să alerge nebunește. Profesorul cu ochii în tavanul vagonului zări fixat de perete, Plumbul de alarmă al vagonului și în minte îi veni imediat o idee.

Se făcu că trage de mânerul semnalului ca și când acest lucru ar fi necesitat multă casnă.

— Doriți să trageți de mânerul ăsta interveni măcelarul?

— Da, să aerisim vagonul de fum.

— Dați-mi voie...

Și măcelarul trase cu putere de mânerul care rupse sfoara plumbuită a semnalului.

Urmă un fășăit de aburi, frânele intrară în funcție și trenul se opri...

Pasagerii năpădeau pe culoare și la ferestre să vadă ce s'a întâmplat...

Organele trenului descoperiră de unde s'a tras semnalul.

— Cine a tras de mâner întreba șeful de tren pe cei doi tovarășii de drum.

— Eu răspunse măcelarul din hale, ca să aerisim vagonul!

— Și pentru puțin asta trebuia să opriți trenul? Să trageți semnalul de alarmă?

Până la urmă, Ionescu măcelarul din hale a plătit amenda respectivă și a rămas plouat cu ochii pierduți pe fereastra trenului cari începuse din nou să gonească...

— Vezi Domnule Ionescu zise profesorul, vorba D-tale de adineauri, cu o mică diferență, poți să ai aici — și arată și el mușchiul brațului — dar dacă n'ai suficient și aici — și bătu cu degetul la tâmplă, e tot așa de prost, ba te mai costă și bani.

Cum a pierdut Turcia Egiptul

de Alecu Vanci

Sultanul Abdul Hamid Han, pe timpul tiraniei sale, la începutul prăbușirii împărăției otomane, când stăpâna mărilor a anexat Egiptul, ca să evite turburări între poporul musulman ignorant și armata, altă dată victorioasă, le-a făcut cunoscut prin hogii și agenții polițienesti cu circulări ca în basme, despre pierderea Egiptului.

Pe acea vreme, din toate cafenelele Corcei, numai casinoul era localul cel mai preferat de aristocrație și celor ce veneau din străinătate.

Într-o zi Nacu, care de abia venise din Egipt, era inconjurat la Cazinou de câțiva prieteni, unde berea și coniacul Kamba le înveseleau fețele. Glumele lor Corcearești îi făceau să uite pentru moment criza grozavă a Corcei, invidiând lirele sterline ale compatrioților Egiptieni, deveniți atât de bogați.

Nacu, cu un oftat din fundul inimii le spuse însă adevărul.

— O! iubiții mei prieteni, să nu credeți că Egiptul este cel de odinioară, când domina primul chediv Mehmed Ali Pașa²⁾ poreclit Bonaparte al Orientului, care întoldeauna proteja și ajuta pe compatrioții lui albaneji, dându-le întinse pământuri gratuit, cu cari, după canalizarea Nilului mulți dintre noi au devenit milionari. De când însă marea și puternica insulă occidentală a stăpânit Egiptul, de atunci numai este nici o pricopseală pentru albaneji.

Cum a auzit aceste cuvinte Mehmurul Mulla Efendi, primul grefier dela notariat din localitate, care la o masă din apropiere își bea cafeaua și fuma din narghilea, al cărui fanatism de turcomanie îl pătrunsesse până în măduva oaselor, foarte indignat, se apropie de Nacu și cu un ton amenințător îi spuse:

«Iați cuvântul înapozi nemernicule! Cum îndrăznești să rostești astfel de cuvinte nadevărate?»

«Nu numai împărăția mărilor, dar și Europa întreagă nu poate să se împotrivescă puternicului nostru Kalif; Efendăm!³⁾ să vă spun eu cum stă cu chestia Egiptului.»

Și după ce își mângâie barba și-și răsuci mustățile începu cu o voce răgușită a povesti:

«Efendăm! marele nostru Pașah, căruia multă sănătate și viață lungă să-i dăruiască Alah, numai un cusur are, acela că este pasionat după femeile frumoase europene. Efendăm! acum câțiva ani, când a inaugurat reședința sa imperială, minunatul și splendidul palat Ildiz Kioșc, toți suveranii de pretutindeni s'au dus de lau felicitat, afară de împărăteasa Mărilor. Acest refuz al împărătesei, a fost considerat de sultanul nostru, ca cea mai mare ofensă, căci Efendăm! sultanul foarte indignat i-a trimis o telegramă drastică spunându-i: «Ia ascultă frumoasă împărăteasă, dacă nu vii și tu să mă feliciți făcându-mi datoria, precum au făcut-o și alți suverani, în

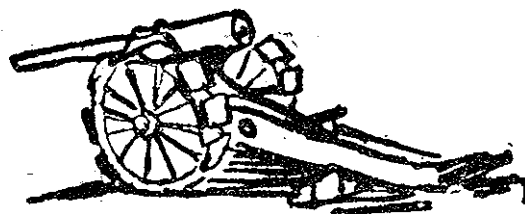
24 de ore praf și cenuse am să te fac, împreună cu toată împărăția ta.»

Împărăteasa îndată ce a primit telegrama, de frică chiar a doua zi de dimineață a convocat parlamentul, adunând pe toți miniștrii, deputații și senatorii ca să se constătuiască pentru această chestiune atât de importantă. Toată adunarea tremura, fiindcă știa bine că nu poate să scoată la cale cu mult puternicul Pașah. Efendăm! atunci împărăteasa disperată văzând pericolul ce-i amenința, le spuse: «Ascultați onorată adunare, ca să nu distrugem atâta armată și să evităm o vărsare de sânge inutilă, prefer să merg eu singură, cu toate că sunt bolnavă. Efendăm! după ce împărăteasa a făcut pregătirile necesare, porni și se duse la Sublimă Poartă, unde majestatea sa Sultanul, foarte vesel, a primit-o cu cele mai înalte onoruri împărătești, găzduind-o în apartamentele sale de cristal.

După ce ea a stat acolo două luni, când a vrut să se înapoieze în împărăția sa, la despărțire rugă pe Sultan, ca în locul briliantelor, covoarelor persane și calilor de curse arabești, ce primie cadou, dacă este posibil să-i dăruiască Egiptul. Efendăm! atunci marele filantrop și prea inimosul milostiv Pașah, mulțumit peste măsură de văduva și prea frumoasa împărăteasă, pe lângă celelalte cadouri, i-a dăruit și Egiptul; pe care și astăzi Efendăm! grație împărătesei, stăpâna mărilor îl moștenește.

Acesta este purul și simplul adevăr al Egiptului!»

Mulla Efendi a terminat povestea fumând din narghilea și bând cafea, iar la fiecare cuvânt spunând: efendăm. Nacu cu prietenii săi, ca să impace pe Mehmur, i se închinară cu câte-o temenea până la pământ, felicitându-l. «Halal să-ți fie efendi Mulla, căci într'adevăr așa este.»

Informațiuni

* In ziua de 16 Mai a. c. a avut loc adunarea generală a Cooperativei funcționarilor S. A. R. de Telefoane, la ordinea de zi fiind demisiunea actualului consiliu și alegerea unui nou consiliu de administrație.

Au fost prezenți 70 membrii.

D. I. M. Gherghel, președintele consiliului cere celor prezenți să păstreze un moment de reculegere în memoria colegilor dela Telefoane, căzuți pe câmpul de onoare și anume:

Bârzoii Năstase, Prohasca Victor, Jojea Pavel, Muscan Ion, Țițeica Ion, Penovici Grigore, Dumitrescu V. Ion, Corneanu C. tin, Polizu Nicolae.

Apoi după ce d. sa arată activitatea fostului consiliu și după ce d. Gheorghiu citește raportul cenzorilor, dându-se descărcare vechiului consiliu, se procedează la alegerea noului comitet, care este format din d-nii: M. Gherghel, contencios; Marinescu D., cumpărături; Brătianu D., comercial; Nicolaescu I., tehnică; Iiiescu I., comptabilitate; Prager G., bunuri; Rădulescu P., întreținere; Cocora M., construcții; Ionescu C. F., trafic.

Cenzori: d-nii Crețulescu, compt. materiale; Scorțescu P., compt. generație; Petrescu, compt. venituri.

Cenzori supleanți: d-nii Popescu Virgil, compt. generală; Nicolau G., trafic; Ionescu C. 27 comptab.

* Corul Soc. de Telefoane condus de d. N. Radulian a luat parte la concursul organizat de Oficiul Propagandei la teatrul «Muncă și Lumină», obținând o mențiune.

* In ziua de 1 Mai 1943 s'a oficiat la «Cultul Eroilor» un serviciu religios în memoria funcționarilor societății cari au căzut pe front în războiul actual.

La sfârșitul slujbei religioase, d. Piepteanu, șeful Secției «Muncă și Lumină» a rostit o cuvântare. A luat parte personalul superior al Soc. de Telefoane și o delegație de muncitori, cărora li s'au împărțit cozonac și ouă roșii.

* La Serviciul Social s'a organizat o bibliotecă de literatură cu volume procurate ed oficiul «Muncă și Lumină», editura Gorgan, care este pusă la dispoziția funcționarilor.

* Serviciul Social organizează ca și în trecut la Predeal o colonie pe timpul verii pentru circa 160 copii ai lucrătorilor și funcționarilor cu salarii până la 20.000 lei lunar. Transportul și întreținerea completă fiind suportată în întregime de Societate, în aceleași condițiuni se înființează și anul acesta un cămin de odihnă la Timișul de sus pentru funcționarii debili.

* In ziua de 3 Iunie, Înălțarea Domnului și sărbătoarea comemorării eroilor noștri în război, s'a oficiat un serviciu religios, la care au luat parte conducătorii Societății și un mare număr de funcționari. Apoi o delegație de lucrători a depus la cimitir o frumoasă jerbă de trandafiri.

S. N. R.

**SOCIETATEA NAȚIONALĂ PENTRU REPREZENTANȚE
S. A. R.**

BUCUREȘTI III — PIAȚA BENITO MUSSOLINI, 7

TELEFON: 2.04-03

TELEGRAME: SONAREP BUCUREȘTI

CONT CEC 3787

CONT BANCAR: BANCA ROMÂNEASCA

O. C. R NR. 472/1937

I M P O R T

R E P R E Z E N T A N T E

E X P O R T

BCU Cluj / Central University Library Cluj

„ORAP“

Oficiul român de aprovizionare și distribuție a produselor de pielărie S. A.

Capital social lei 30.000.000

Capital vărsat lei 15.000.000

Firma înregistrată în Reg. Com. Buc. No. 116/1939

BUCUREȘTI

STRADA DUMBRAVA ROȘIE, No. 12

Centrala Telefonică 5-73-37

Adresa telegrafică: ORAP — Cec. Poștal: 4634

Inițiat prin Decretul-Lege No. 655 publicat în M. O. No. 62
din 1 Martie 1941

Organizațiunea fabricilor de pielărie din țară
pentru procurarea în comun a pieilor, a tuturor
materilor prime și distribuția produselor de
pielărie

CENTRE DE COLECTARE ÎN TOATĂ ȚARA

FOTOCOPIE

M. BILINSKI

MAGAZIN CU ARTICOLE
FOTOGRAFICE ȘI LABORATOR
PENTRU FOTOGRAFI AMATORI

București - Cal. Victoriei, 38

Tel. 4.34.15

„COLUMB“

Societate Anonimă Română pentru
comerțul de fierărie
MAGAZIN ROMÂNESC

ARTICOLE DE MENAJ

Strada Lipseani No. 108

(Vis-a-vis de Biserica Sft. Gheorghe)

Telefon: 5-18-74

MOTOREX

S. A. R.

CENTRALA STRADA DOAMNEI 14 Tel. 4.16-25
4.38-25

SUCURSALA B-DUL BRATIANU 22 Tel. 5.41.74

**PIESE ȘI ACCESORII
DE AUTOMOBILE**

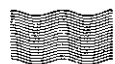
BCU Cluj / Central University Library Cluj

AUTOREX

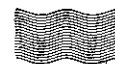
S. A. R.

B-DUL DOMNITEI 3, — Telefon 4.11-60

CARUCIOARE DE COPII

BICICLETE

PIESE ȘI ACCESORII